

Sygn. akt X Ga 369/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach X Wydział Gospodarczy

w składzie:

SSO Iwona Wańczura

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2016 r.

sprawy z powództwa: **(...) Spółki Akcyjnej
w W.**

przeciwko: **P. G. (G.)**

o zapłatę – w postępowaniu uproszczonym

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 22 stycznia 2016 r, sygn. akt VII GC 1387/15

oddala apelację.

SSO Iwona Wańczura

Sygn. akt X Ga 369/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 22 stycznia 2016 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach uwzględnił w całości powództwo (...) Spółki Akcyjnej w W. przeciwko P. G., zasądając od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1 451,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwot:

- 16,00 zł od dnia 29 kwietnia 2012 roku,

- 1 435,00 zł od dnia 16 października 2012 roku oraz kwotę 44,76 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na podstawie dowodów wskazanych w uzasadnieniu orzeczenia Sąd

I instancji ustalił, że w dniu 15 kwietnia 2012 roku strony zawarły umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej seria (...) na okres od dnia 15 kwietnia 2012 roku do dnia 14 kwietnia 2013 roku za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdu marki I. (...) o numerze rejestracyjnym (...), numer VIN (...), stanowiącym własność pozwanego. Strony ustaliły składkę ubezpieczeniową na kwotę 2 871,00 zł płatną w dwóch ratach, pierwsza w kwocie 1 436,00 zł płatna do dnia 28 kwietnia 2012 roku i druga w kwocie 1 435,00 zł płatna do dnia 15 października 2012 roku.

Na dzień 15 kwietnia 2012 roku i dzień 14 kwietnia 2013 roku pojazd o numerze

VIN (...) posiadał ubezpieczenie OC w ruchu krajowym, potwierdzone polisą (...). Pierwsza rata składki ubezpieczeniowej została pokryta do kwoty 1 420,00 zł. Pismem z dnia 22 stycznia 2014 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 1 879,97 zł tytułem zaległej składki i odsetek ustawowych.

Sąd I instancji wyjaśnił, z jakich powodów nie zasługiwał na uwzględnienie podniesiony przez pozwanego zarzut zawisłości sprawy w innym toczącym się postępowaniu. Sprawa, na którą powoływał się pozwany nie była w toku, ani nie została prawomocnie osądzona. Nie zostały zatem spełnione przesłanki z art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. Wskazał też, dlaczego przyznał informacjom moc dowodową jako innym dowodom w rozumieniu art. 309 k.p.c. Pozwany w toku procesu nie kwestionował, aby samochód I (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie był jego własnością. Postępowanie dowodowe wykazało zatem, że strony zawarły umowę ubezpieczenia komunikacyjnego za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdu marki I (...), o numerze rejestracyjnym (...), numer VIN (...) na okres od dnia 15 kwietnia 2012 roku do dnia 14 kwietnia 2013 roku.

W związku z zawarciem umowy ubezpieczenia i objęciem ochroną ubezpieczeniową powódki samochodu I (...) o numerze rejestracyjnym (...) pozwany był zobowiązany do zapłaty składki ubezpieczeniowej w myśl art. 805 § 1 k.c. Zgodnie z postanowieniami umowy wiążącej strony składka ubezpieczeniowa wynosiła 2 871,00 zł i płatna była w dwóch ratach. Bezsprzeczonym faktem było, że pierwsza rata składki ubezpieczeniowej została zaspokojona do kwoty 1 420,00 zł, lecz kwota ta nie była objęta żądaniem pozwu. Z powyższych względów zarzut zaspokojenia roszczenia nie zasługiwał na uwzględnienie.

Niezasadny był także podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia. Strony łączyła umowa ubezpieczenia w rozumieniu art. 805 k.c. W konsekwencji roszczenie powódki zgodnie z art. 819 § 1 k.c. ulegało przedawnieniu z upływem trzech lat. Przepis

art. 819 k.c. nie reguluje kwestii początku biegu przedawnienia roszczenia ubezpieczyciela w stosunku do ubezpieczonego z tytułu zapłaty składki ubezpieczeniowej. Wobec tego, stosownie do art. 120 ust. 1 k.c. bieg przedawnienia roszczenia powódki rozpoczął się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Termin wymagalności pierwszej raty składki ubezpieczeniowej przypadał na dzień 29 kwietnia 2012 roku, a drugiej raty na dzień

15 października 2012 roku. Powódka wniosła pozew do Sądu w dniu 25 lutego 2015 roku, a zatem przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia roszczenia o zapłatę składki ubezpieczeniowej.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 805 § 1 k.c. w związku z postanowieniami umowy ubezpieczenia komunikacyjnego z dnia 15 kwietnia 2012 roku o numerze (...) Sąd I instancji uwzględnił powództwo.

Stosunek prawny wiążący strony stanowił transakcję handlową w rozumieniu art. 4 pkt 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. z 2013 r., poz. 403 - dalej u.t.z.). W związku z powyższym o odsetkach Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 7 ust. 1 u.t.z., albowiem powódka spełniła swoje świadczenie i nie otrzymała zapłaty pomimo upływu wyznaczonego terminu płatności. Sąd zasądził odsetki od dni wymagalności poszczególnych rat składki ubezpieczeniowej, to jest od dni następujących po umówionych terminach płatności rat.

O kosztach procesu Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany, zarzucając mu naruszenie prawa procesowego w postaci: art. 129, 207, 217, 227, 299, 233, 316 k.p.c., art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. oraz błędy w ustaleniach stanu faktycznego, tj. uznanie, że wierzytelność PZU nie została zaspokojona, że strony łączył stosunek prawny na podstawie którego powód dochodzi wierzytelności, wskazany przez pozwanego majątek nie nadaje się do zaspokojenia wierzytelności powoda. W uzasadnieniu apelacji pozwany zarzucił, że Sąd I instancji pominął wniosek dowodowy o jego przesłuchanie, nie badając przyczyn jego nieobecności na rozprawie.

Sąd Okręgowy zważył:

Proces toczy się w postępowaniu uproszczonym, a zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c, jeżeli Sąd II instancji nie prowadzi postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Apelacja pozwanego nie może odnieść skutku, gdyż wyrok Sądu I instancji jest słuszny, odpowiada prawu i został wydany na podstawie prawidłowo wyciągniętych wniosków w oparciu o zebrane dowody.

Przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy tej oceny nie wykazują sprzeczności ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, zaoferowanego przez powoda, który został oceniony bez przekroczenia przysługującego Sądowi I instancji uprawnienia do swobodnej oceny dowodów, zgodnie z przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Nie można również zarzucić Sądowi i Instancji nieprawidłowości

w rozumowaniu czy też błędów logicznych. Ustalenia Sądu Rejonowego Sąd Okręgowy przyjmuje za własne i podziela w pełni zarówno dokonaną ocenę dowodów, jak i wykładnię prawa materialnego. Słusznie Sąd I instancji wskazał, że pozwany nie przedstawił jakichkolwiek innych dowodów na poparcie twierdzenia o zaspokojeniu wszystkich roszczeń powódki. Samo twierdzenie strony pozwanej nie było dowodem, a wobec zaprzeczenia przez powódkę faktu zaspokojenia roszczenia, pozwany był zobowiązany wykazać dowodami tę okoliczność. Nie sprostał zatem obowiązкови wynikającemu z art. 6 k.c.

Zgodnie z art. 299 k.p.c, jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, sąd dla wyjaśnienia tych faktów może dopuścić dowód z przesłuchania stron. Dowody przedstawione przez powoda, przy braku jakichkolwiek ze strony pozwanego były wystarczające dla wydania orzeczenia. Sąd I instancji wezwał pozwanego na rozprawę i na podstawie art. 302 k.p.c. pominął dowód z jego przesłuchania wobec nieusprawiedliwionej nieobecności, a nie miał obowiązku ustalania jej przyczyny.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy na mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego jako bezzasadną.

SSO Iwona Wańczura